

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 259/2021
03.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Пера Јаношевић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., кога заступа пуномоћник Владислава Малетић, адвокат из ... и ВВ из ..., ради издржавања родитеља, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 379/20 од 15.10.2020. године, на седници одржаној 03.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 379/20 од 15.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П2 142/20 од 06.07.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезу тужени да за издржавање тужиље плаћају солидарно месечно по 40.000,00 динара, почев од подношења тужбе па убудуће до 15-ог дана у месецу за текући месец, доспеле оброке одједном са законском затезном каматом на доспеле, а неисплаћене оброке, почев од доспелости сваког obroка посебно па до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да на име трошкова поступка исплати туженом ББ износ од 54.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 379/20 од 15.10.2020. године, жалба тужиље је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...55/14), па је нашао да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила АА, рођена 1962. године, је мајка тужених ББ и ВВ. Супружничко издржавање од оца тужених, са којим се развела ...2017. године, тужила није захтевала. Сувласница је 1/2 дела на некретнинама кп.бр. .. површине 263м², стамбено-пословна зграда са две помоћне зграде, која у приземљу има пословни простор- локал. Тужени ББ је ожењен и има двоје деце, старости осам и седам година. Тужена ВВ је разведена и има једно млт. дете. Тужила је стамбено ситуирана, а животна доб и здравствено стање не онемогућавају је у самозбрињавању с обзиром да није пружила доказе да је радно неспособна. Утврђене су и стамбене и материјалне прилике тужених.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су одбили тужбени захтев као неоснован, закључујући да би усвајање тужбеног захтева и обавезивање тужених представљало очигледну неправду сходно одредби члана 156. став 2. ЗПП.

По оцени Врховног касационог суда неосновано се наводима ревизије указује на погрешну примену материјалног права.

Издржавање родитеља уређено је одредбом члана 156. Породичног закона који прописује да родитељ који је неспособан за рад, а нема довољно средстава за издржавање, има право на издржавање од пунолетног детета или другог крвног сродника у правој нисходној линији, односно од малолетног детета које стиче зараду или има приходе од имовине, сразмерно његовим могућностима (став 1.), а нема право на издржавање родитељ ако би прихватање његовог захтева за издржавање представљало очигледну неправду за дете, односно другог крвног сродника (став 2.).

Следом наведеног, супротно наводима ревизије, тужила није пружила доказе да је неспособна за рад, у виду потврде надлежног органа или вештачења радне способности, већ је своје тврдње доказивала медицинском документацијом и уверењем изабраног лекара. Тужила поред могућности сопственог ангажовања на стицању средстава неопходних за егзистенцију, поседује и некретнине, чији је сувласник и чијим издавањем, продајом или експлоатацијом има могућности да стиче приходе, у ком погледу су неосновани наводи ревизије да би је бивши супруг у тој намери осујетио, као други сувласник, јер те тврдње ничим није доказала, а и своја права може увек остварити судским путем. У конкретном случају, тужила није тражила супружничко издржавање, као примарно, а тужени, с обзиром на утврђене материјалне и животне околности и који имају обавезу издржавања малолетне деце, нису у могућности да пруже тражено издржавање тужили, те би прихватање захтева за издржавање тужиле представљало за тужене очигледну неправду.

На основу изнетог, применом члана 414 став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**